

28. szám.

Julius 13-án, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra 3 frt. és 3 hóra 1 frt 50 kr.—
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárúsnál.
 Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

Csak dinnyét természetek!

(Lásd: Pesti Napló: vezérezikk, jul. 7.)

No! vége Heves megyének!
 Téged ugyan megtevének.
 Az „egri név“ gúnynevezet,
 Régi hire kárba vészett.
 Nem ugyan lófarkas Ali:
 Lerontá Gyulai Pali.
 Ottan van a Pesti Napló,
 Benne rendin olvasható:
 „Egyébre nincsen eszetek,
 Ti csak dinnyét természetek!“

Még ők opponálni mernek!
 Még pedig a miniszternek.
 Kritizálják a diétát:
 Negyvennyoleczsal mért quietált?
 Felírnak a törvény ellen,
 S az ortografia ellen.
 De már ezt el nem tűri a
 Státus — s az akadémia,
 Ki megérteti veletek,
 Hogy „csak dinnyét természetek!“

Tudtok-e játszani sakkot?
 No hát ide hallgassatok:

A parlament a két bástya,
 Kivált a majoritássa.
 A kormány, az a két futó,
 Pestről Bécsbe, s visszafutó.
 A félhivatalos sajtó,
 Ez meg a sakktablán a ló.
 Mig a sok municipiom
 Nem egyéb rajta, csak pion.
 Ebből már most érthetitek,
 Hogy „csak dinnyét természetek!“

Terem ugyan mást is Heves,
 A miről szólni érdemes,
 Például a veres bora —
 Annak is lejárt a kora,
 „Török vér!“ Hisz ez is sértés!
 Mert az már keleti kérdés.
 Borban vagyon a „veritas“,
 De a serben a „paritas“;
 Bornak vagynak veszélyei,
 Serben a „quid consilii.“
 Hát hogy össze ne vesszettek,
 Ti „csak dinnyét természetek.“

Tán dohány is teremne még,
De azt mondom, hogy azt ne még!
Mert azt nagyon ellenzi a
Közös ügyes financia.
De hogy ha maradtok veszteg,
És hogy ha nagyon jók lesztek,
Kivívjuk, hogy minden ember
Ültethessen majd december
Hónapban dohányt eszerébbe,
Hogy meg ne lássák, setétbe!
Addig ne halljuk neszetek,
Folyvást dinnyét természetek.

Nálatok még más is terem,—
Kimondani alig merem.
Vitéz honvéd. — Régi divat! —
Titeket senki sem hivat.

Most csak olyan katona kell,
Ki esatában nem esik el,
Kit meg nem sántít a kartács,
S nem kell neki holtig-tartás.
Honvédet se neveljete,
Ti csak dinnyét természetek.

Dinnyét is csak olyanfélét,
Kinek látni sárga bélét,
S a kiben fekete mag van —
Legeslegloyalisabban.
— És ne természetek tökök;
Mert megtépjük üstökötök!
Kitelik „az“ itthon tülünk,
S concurrentiát nem tőrünk.
Immár végeztünk veletek,
Tehát dinnyét természetek.

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Csak nem volt jó gondolat országgyűlisnek vacatiót adnyi. It olyan szípen esendesen megvöltünk együt; conferentiába előre meghatároztunk, hogy beszilnyi mikor ilik, kinek ilik, is menyit ilik; is ha migizs akarta valaki beszilnyi, rakiabaltunk: elal! is ha migizs csak beszilte, olyan nemhalgatazst esnyaltunk neki, hogy maga se nem halota, hogy mit beszil, de mig aszt se, hogy ki beszil? ü-i, vagy mazs? Is ha migizs, de migizs csak beszilte, had akor leszavaztunk neki!

De ki tartya mostan disciplinat szilyelszalata kipviselők közöte. Hiszen az mozsd odahaza mind aszt beszili, a mit neki teczik. Ösmereküket! Odahaza mind tigrizs, csak ide fen okozs ember. Od nincs elnök, ki rendre utasítson, nincs rosz acustica, ki beszidet elnyelyen, nincs tisztelt haz, ki lezugjon, nincs trema, ki zsenirozon, nincs stenograf, ki beszidet, mint selyemkukacz szjabul selymet, legombolítson, is nincs majoritazs, ki leszavazon; mig Deak sines, ki mingyart megezafolyon. Beszilheti minden ember, a mit akarja.

Bizom in soha országgyűlizst haza nem eresztenim ünepekre. A csak olyan, mint mikor nemzeti színház tagjai elmenek vidikre vendig-

szerepekre. Mikor vizagyünek, mindenik joban kiabal is dühösködik, mint anakelőte; mert vidiki theatrumban úgy szeretik.

Azután csak varmegyiket othon elrontanak, is vice versa varmegyik elrontanak kipviselőket.

Ahun van ni! Az a Borsod! Mar meg az izz protestal, hogy adohivatal minek kirendeli szolgabirakat adoeexecutióra?

Jupiter omnipotens! Menyire nem irtenek mostani hazafiak hivatalukat. A helyet, hogy örülnének neki, hogy megnyitják előttük arany banya, az ezeregyiczakái Soncha barlangja, a hun hevernek kincsek, migük rugkapaloznak elene! Bezeg provisorializs szolgabiro tuta, mit kel cselekenyi? Ha egisz hiten nem nizez izz felije pörözs embereknek, hanem anal inkab utazta falurul falura adot behajtanyi. Nalam izz volt cezer egy ilyen derik hazafi. Tartoztam tiz forintal. Monta, hogy gyün adot exequalnyi. Fizetem neki utolso tiz forintomat, több nem volt. Elvete tiz forintot, is mondot: ez jól van. Ez az in salariumom, a miirt gyütem ide exequalnyi. A tiz forint marad restantiaba. Ilyenforma egy életrevalo, értelmezs szolgabiro, egy nap ötven helyen izz megvete diurnumot, forspontot, is a mig adopinztarba szaz forintot behajtota, adig

maga pugyilarisaba kit szazat besöpörte. Is ezen beneficium elen mozd tiltakozza Borsod varmegye! Nem hogy megköszöne, hogy szolgabiro exmitaltatik, hogy minden köcsögrül egye le tejfelt, hogy statusnak elhozasa alut tejet. In ismertem olyan buzgo viczispant provisoriumban, ki maga eljarta adot exequalnyi. Menyi emolumentum jar azal! Tisztviselöt az alat nem haborgat senki; nem kel neki dolgozni; alhat kocsiban egyik falutul masikig, is

uti tapasztalatait azonal honoralnak, ingyen ebidel, vacsorával; a hun szip leanyok vannak, azoknak statusz költsigin kurizallhat, is vigtire, mikor sok tehenet, bundat, is mazs egyib mobilhat adorestantiaba eleonfiscalta, mig maga liczialhat izs raja, s megveheti potom pinzen.

Asztan mig protestalnak elene!

alazatos szolgaja

Tallerossy Zebulon.

Magyar Miska és Német Miska.

N. M. Most tudom már, hogyan nyerhettük volna meg a königgräzti csatát!

M. M. No's, hogyan?

N. M. El kellett volna törülnünk a trafikot, s aztán soha sem kérdezte volna többé az a magyar baka, hogy lesz-e felelős miniszterium? . . .

M. M. Beh kár, hogy a te jó gondolataid is mindig későn jönnek.

N. M. Hallottad, mit mondott Madarász?

M. M. Hallottam.

N. M. Mit mondasz hozzá?

M. M. Azt, hogy igaza van.

N. M. Hát azt hallottad-e, a mit a Deák-pártiak beszéltek?

M. M. Azt is hallottam.

N. M. Hát ezekre mit mondasz?

M. M. Azt, hogy azoknak is igazok van.

N. M. Kinek nincs hát igaza?

M. M. (haraggal.) A németnek!

N. M. Azt hallom, hogy nálatok most minden második ember báró lett a sok kiosztott rendjel következtében?

M. M. Legalább Windischgrätz szerint, a ki azt mondta, hogy a bárónál kezdődik az ember, kezdődünk mi is emberekké lenni.

N. M. Ne haragudjál, pajtás! Ezentul nekünk jó egyetértésben kell élnünk. Ott lesznek a delegatiók, azok majd szépen mindent elintéznek helyettünk, úgy, hogy mi majd csak a lábunkat fogjuk lógatni.

M. M. Meg a fülünk tövét vakarni.

N. M. Hát akkor mit csinálnátok, ha a nemzeti ségek ismét úgy rátok zúdulnának, mint 48-ban?

M. M. Kibékülnék velük.

N. M. De ha azok nem akarnak?

M. M. Muszáj!

N. M. Czudar világ biz' ez! Most már nekem sincs pénzem, neked sincs.

M. M. Nekem legalább van még egy jó bundám, meg egy báránybőr süvegem, de te nem tudom, hogyan telesz ki még egyszer abban a hálósipkában?

N. M. Hát már a zsidók emancipációja miért maradt el?

M. M. Mert nincs még rá megérve a nemzet, majd most érik a nyáron a búzával.

N. M. Hát azután mennyi dohányod termett azon a bizonyos hetven quadrát ölon?

M. M. Termett vagy három szál, azt is megverte a ragya.

N. M. Látod, mégis csak jobb a trafik, ugy-e bizony? Azt nem veri meg a ragya.

N. M. Ki volt az a félbolond, a ki nálatok a minap azt kiabálta, hogy veszély fenyegeti a megyéket?

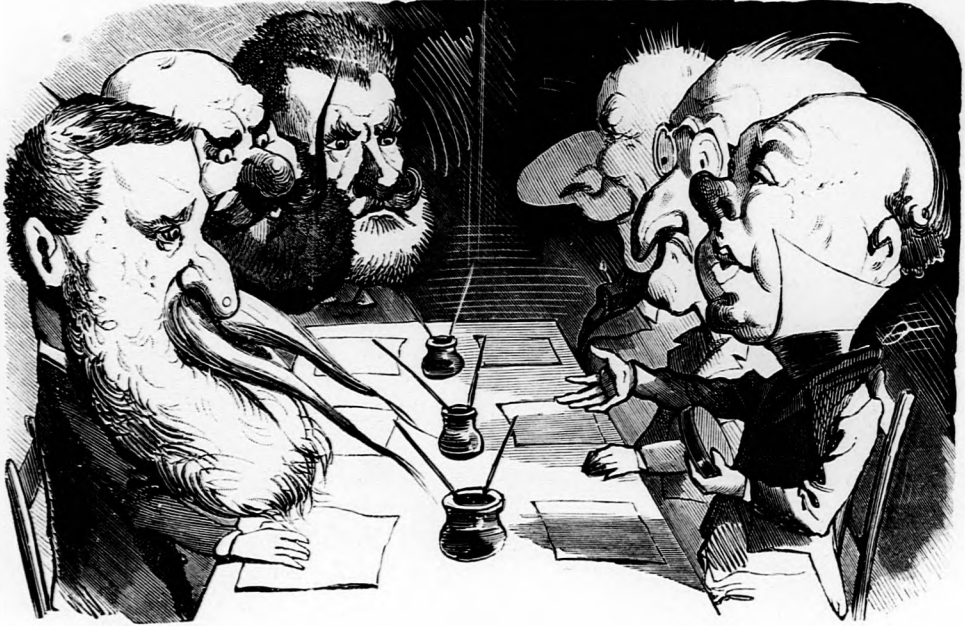
M. M. Én voltam.

N. M. Engedelmet kérek, azt akartam mondani, hogy ki volt az az okos ember?

N. M. De már csakugyan olvadjatok belénk, mert másképp elnyel benneteket a muszka.

M. M. Több muszkát elnyeltünk mi már borban is, mint ők magyart.

A quota-deputatio.

A pesti és bécsi küldöttségek összeülnek.

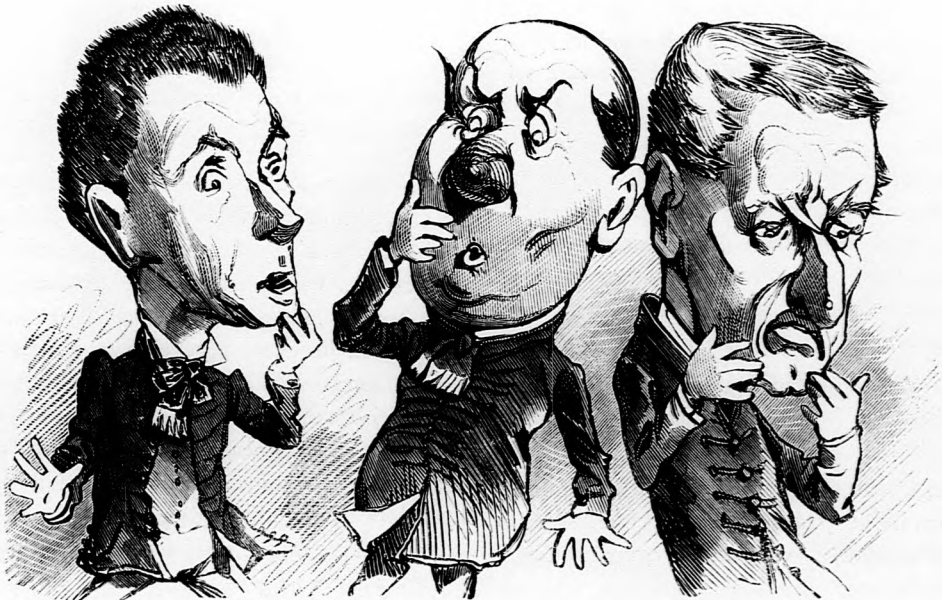

Kapacitálják egymást.

A quota-deputatio.

Ha a pestiek fognak győzni, akkor a bécsiek is tartoznak bajszot, szakállt ragasztani fel.

Hanem ha a bécsiek fognak győzni, akkor a pestieket is megborotválják.

Felelet négy kérdésre,

a papagályokat illetőleg,
Csernátontól.

(Vége.)

A mint a papagályházban fel s alá jártam, s mielőtt még Mamagájjal megismerkedtem volna, a mindenfelől ostromló iszonyu rikoltás, melyben a Madagascari fekete papagály (*Coracopsis nigra*) fülhasító kiáltozása adá a tonust: egyszerre azon kérdés merült fel bennem, hogy valjon Amerikában, vagy Ausztráliában, hol e madarak és ezer más fajú szárnyasok milliói laknak együtt, melyik a kormányzati és diplomaticus nyelv? s ha nincs, ugyan hogy tudnak nélküle megélni, szaporodni, soha sem veszekedve egymással a hangejtés különbsége végett, s békességben élván közös erdőjükben, s mezeikben mindaddig, míg élelme, fészke és szabadsága mindeniknek biztos. Midőn Lessing sólyma egy éneklő csalogányt azon indokolással csipett nyakon, hogy „egy oly édesen daloló madár húsa igen jóízű lehet“ (így gondolkozván a régi római inyenczek is) a nyelv ellen nemcsak hogy kifogása nem volt, de sőt nélküle tán érdemes falatnak sem tartá vala a hitvány kinézésű kis madarat, mert hiszen mint mentegetődzés nem érne semmit, az éhes sólyom nem is méltóztatván indokolni korgó gyomra igényeit. Közbevetőleg legyen mondva — érdekes ornithologiai tény, hogy a filemile bizonyos körülmények közt nemcsak hogy nem hagyja magát felfaltni az éles szemű sólymok által, de sőt valódi *carnivorus* lesz. A szinpadi csalogány (*Iusciola prima donna*) képes több arszlánt is felemészteni.

Nincs eszük, azért nincs diplomatikai nyelvük, — gondolja tán valamely gróf Allamász, vagy báró Szájjajár. „Ha volna eszük, lenne diplomatikai nyelvük is, s ezen váltogatnák nótáikat, ezen játszanák egymást ki, kötnének békét, s izennének hadat egymásnak minden bizonynyal.“

Tehát mind e szép előnyöket nekünk eszes embereknek mind csak a diplomatikai nyelvtulajdon adja meg?

Szárnyakat! szárnyakat! Hadd szabaduljunk a Babel tornyához, hol legalább ne azért veszekedjünk, mert egy hivatalos nyelvet választunk egymás megértésére, hanem azért, mert senki sem érti, hogy mit beszél a szomszédja.

Szárnyakat! ha oly nagy orral is hozzájuk, mint

a gólyác, hogy meneküljünk mentül előbb attól, a mi nélkül tán nem is veszekednénk, tán nem is születnénk semmiféle „kérdés“, s megélhetnénk szépen, csendesen egymás mellett.

D'Albany grófnőnél — ki Alfierit boldogítá szerelmével — érdekes viták folytak egyről is, másról is, s ezek alapján irt azután egy pár képzelmi társalgást P. L. Courier. Többek közt egy mulatságos párbeszédet jegyez fel a híres grófnő s Fabre a festő közt. Ez utolsó tagadván, hogy volna *hadtan*, s hogy megmondhatná valaki, mi az a taktika, fortificatio, castramentatio stb.

„Megmondom önnek én, — felele a kedves háziasszony; — a tactika egy tudomány a katonák oly módóni felállítására, hogy ütközetbe vitethessenek. Egy szóval nem egyéb az, mint a verekedés mesterisége.“

„Hát — kérde Fabre — ezen mesterség nélkül tán nem is lenne verekedés? Mily szép tudomány! s minő hasznos, mert hát kérem alássan, hogyan is gyilkolhatnók le egymást, ha nagy embereink nem tanítnának meg a módjára?“

Maradjon meg az állat a maga természetes nyelve mellett, s szabadságában, hadd legyen legalább ő ment a diplomatikai nyelv és nemzetiségi kérdés europai következményeitől.

Elég, ha mi emberek benne vagyunk.
Dixi.

Ez sem mese.

Hogyan lehetett könnyű szerrel tűzifára szert tenni?

P. megyebeli g. cs. kir. adóhivatal személyzetének elfogyott a tüzi fája 1866. év kriminális telének kellő közepén. Fagyott, csikorgott künn irgalmatlanul. Denique nem volt kilátás potyához juthatni. Kaptá magát a hivatal főnöke, maga mellé parancsoltat M. városból 12 szekeret, és egyenesen a tőzsomszedságában levő B. uradalmi V. erdőrészen raktározott néhány száz ölnyi hasábos fához állit, hol hat ölet fölrakatván, hazaszállitja, hagyván maga után a raktárban felszegezett német *quittungot*. Az illető számadó tiszt harmad nap mulva odavetődik, s észreveszi a fahiányt; szemlélt tartván felette, midőn a kiszzegezett *quittung* is szemébe tünt, aláírva: a g. cs. kir. provisorius adószedő által.

Retel.

Tíz sor arról a bizonyos tíz esztendőről.

Irta egy volt baka.

(Vége.)

Hogy azonban a bandistaéletet is kellemesnek találtam volna — nem mondhatnám. Az itt uralkodó aljas kenyéririgység csak egy fokkal volt kevésbé lealázó a compániabeli durva boszantásoknál. Helyzetem csak annyiban javult, hogy strázsát nem kellett állani, és kedélyes szerelmi viszonyokat tarthattam fenn oly szerelmesek közt, kik közül többnyire az egyik fél sem tudott irni, vagy olvasni.

Herczinger major egy tál czukorsüteményt lőkött nagy bolond büszkén közénk: „Friesz, oder stirb!“ — Én egész tisztelettel azt találtam mondani, hogy: „köszönöm, nem eszem.“ — „Was!?! kend még rezonirozik? húzzátok le, huszonötöt rá!“

Nem tessék gondolni, hogy csak tréfált. Kítették biz ott a derest, és hogy a huszonötöt rajtam el nem hegedülték, csak annak köszönhetem, hogy egy hirtelen jött vihar az egész barákát szétmosta, jóakaróim pedig holtrészegek levén, másnapra elfeledték a dolgot. Itt van Dettelbacher Friczi, pesti Volksänger, jelen volt a casusnál, megmondhatja, hogy igazat beszélék.

De ennek a huszonötnek a szele nem fájt annyira, mint az a hat órai kurtavas, melyet a görzi cantonirung alkalmával kaptam. — Szóbeszéd közben előjött köztünk, hogy jó volna egy színi előadást rendeznünk. Homonnai szépen dalol, Csepi született szerelmes, a kis Majer csinos fiu, belebujtatjuk gr. Attenos szobaleányának ruhájába, — meglesz minden. Meg is lett, csakhogy a tiszt urak kezökbe vették a dolgot, s előadásunkat hivatalos Zwangsjackéba erőltették.

Készülődés közben egyszer úgy történt, hogy az untalan lármázás és megerötetés miatt torkom megfájult, s a saját magam rendezte próbán nem tudtam beszélni. — „Muszáj! Radeczky pár nap mulva itt lesz, s a többiek még r incsenek betanulva.“ — De egy szót sem vagyok képes becsületesen kiejteni, — „Kend megint rezonérozik! Kurtavasra vele!“

Magam írtam a darabot, én vittem benne a főszerepet, saját kezeimmel ütöttem össze a szinkört deszkából, fából, én tanítottam be az egyes szereplőket, s midőn annyi munka mellett kimerültem, guzsba kötöttek. — Ugy kell! Mit színházaskodom én Radeczkynek.

Már említém, hogy helyzetembe sehogy sem tudtam magamat beletalálni. Mikor a legelső olasz faluban valami igazi nemzeti eledelt kértem, — kaptam olajba

főtt tökbelet; — mikor a Foscarinak palotáját meglátogattam, — találtam piszkos laktanyát; — mikor ajtatosan hallgatám az utcai improvisator kedélyes csevegését, — végül kisült, hogy azzal csak suvikszjának igyekszik jó keletet csinálni, — mikor egy üzletember, — tisztességes üzletének nálunk nincs neve, — egy napesillámu, harmetkeblü hölgyhöz esalt, ki halálosan szerelmes belém, — találtam egy vén szakácsnőt, ki csak azért nem viczorította rám fogát, mert nem volt foga, — és midőn az olasz nép szabadságszeretetének imádása közben észrevettem, hogy e nép egyesei ocsmány önzéssel vannak tele, — mindezek jobban hatottak rám, mint e híres ország egész classicismusa. Legjobban esett még, ha az olasz gyerkőczöket, mikor az utcán meghajigáltak, pilegve, lihegve elcsíptük, s kraczjárt adtunk nekik, mondván, hogy máskor is csak hajigáljanak meg.

Szóval: nem tudtam a katonai életet megszokni, szabadulnom kellett minden áron. A szabadulásnak több módja állt előttem; a legesunyábbat választottam, mert az volt a legbiztosabb. Ispotályba mentem oly feltétellel, hogy onnan vagy haza, vagy a bonczasztalra jutok, az ezredhez vissza semmi esetre.

Sok katona megkísérli a menekülés e módját. Sok belehal, néhány megszabadul. Az orvosok felismerik a simulansokat, és pilulává gyúrnák azokat. Engem nem tudtak megölni. Igaz, hogy három ízben vártuk haláloamat, gugyis üveg és meseszó mellett, igaz, hogy teljes másfél évet húztam ki ez utálatos helyen, hanem végre is ők dagadtak ki, s utoljára még kértek, hogy csak menjek haza már.

Mondjak-e még többet? Elmondjam: hogyan kellett életmód és kilátás nélkül évekig henyélnem, hogyan szólitgattak volna be minduntalan, ha agyonnyütt bakaviselt emberek nem kiáltják a „hier“t egy két forintért helyettem, s a menekülésnek hol egy, hol más módját nem alkalmazom, hogyan dalolgattuk 1859-ben, mikor nem menekülhettem a behivatás elől, a péterváradai várparancsnok ablaka alatt Kossuth Lajos nótáját?

Mindezek, és hasonlók, száz meg száz magamszűrű emberrel megtörténtek az ötvenes években, s meg fognak történni a hatvanasokban, hetvenesekben, s isten tudja hányasokban, mindaddig, míg a most dicsőségesen uralkodó közösigyi politika, közös kinszenvedésekre nem kárhoztatja a sárgafekete birodalom fiait, vallás és nemzetiség különsege nélkül.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. A ki pedig szappant vett sajt helyett, legalább ne egye meg, hanem használja mozdásra.

— — Szegény Miksa császár! milyen jó lett volna neki, ha a magyar szóra hallgatott volna; akkor nem bízta volna a lelkét olyan emberre, a kinek már a nevében benne van karaktere: ha magyarul veszik, „lop ez.“

— Furcsa az, hogy a 48-diki honvédek most is azt iparkodnak bizonyítani, hogy ők még mindig *tauglikok*; mikor meg az újabb időben assentálás van,

— — Ajánljuk olvasóink figyelmébe az „IGAZMONDÓ“ című politikai néplapot, melyben igazmondó princípálisunk a nép emberével összeülvén, az ország dolgairól világosan értekeznek.

az tartja magát boldog embernek, a ki arról kap bizonyítványt, hogy *untauglik*.

— — Valaki a „Gazdasági Lapok“ f. é. 25-dik számában, lelkesülve rengeteg, alföldi rónáink fátlan sivatagjai belombozása iránt, melyekről a berlini sógor mondá: „das ist lauter, pure, reine Jejeud“ — egész ártatlanságban így kezdi értekezését: „A fa kétségtelenül a természet azon adományai közé tartozik, melyek nélkül az ember fönn nem tarthatná életét. Lakhelyünk, tápszereink, s minden megszokott kényelmeink előállításánál, közvetve, vagy közvetlenül, a *fa* mellözhetetlen tényezőként szerepel.“ — Egy tréfás ember odairta a fentebbi sorok után czeruzával: „p. o. akasztófa.“

Ára e legnagyobb íven megjelenő néplapnak egy negyedévre egy forint.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó*. — Metszi: *Polák*.